

[Niels Anker Kofoed]

lesskaberne. Man vil f.eks. ikke harmonisere afgifterne. De centrale myndigheder i EF skal ikke have kontrol med nogle af de bevillinger, der bliver givet. Man går i princippet ind for braklægningsordninger for at hindre overproduktion, men derefter går man imod den nationale lovgivning, som vi har aftalt med EF. Man går også ind for, at forbrugerne skal beskyttes gennem en produktansvarslov, men vi har ikke kunnet få produktansvaret igennem i Folketinget endnu.

Man kan selvfølgelig kalde det petitesser og polemik, men jeg synes alligevel, at det virker generende for en positiv debat om den fremtidige udvikling i EF, for jeg mener, at vi ikke får os forberedt til det indre marked, og vi mister indflydelse på den politiske beslutningsproces.

Jeg må også sige for vores eget vedkommende, at vi andre har vel også lidt af snerten. Vi taler stadig væk om »nede i EF«, det er ligesom »nede i h«, det er negativt ladet. Vi taler også stadig væk om, at vi eksporterer til Tyskland. Her man tænkt på, at i et fællesmarked eksporterer man ikke fra den ene stat til den anden. Jeg tror, vi alle sammen har en snert, at vi ikke rigtig er indstillet på, at vi er ved at blive medlemmer af dette fællesskab.

Jeg mener, vi stadig væk betragter EF som et overvejende økonomisk samarbejde, hvor det gælder om at trække så mange penge ud som muligt og betale så lidt som muligt. Dette er muligvis en for generel konstatering, når det gælder den danske befolkning. Men hvis man følger Markedsudvalgets arbejde i Folketinget, kan man just ikke påstå, at Danmarks EF-politik er overvældende positiv. Vi kan selvfølgelig stille det yderligere spørgsmål: Vil vores holdning ændre sig, og vil vi efterhånden betragte os som et fuldgældigt medlem, der anser det som et gode, at grænserne fjernes, så forbrugerne får varer til den billigste pris? Vil vi også mene, det er rigtigt, at vi kan få politisk indflydelse på udviklingen i andre medlemslande, hvad vi ikke har haft før? Vi har tit undslået os for ansvaret og valgt at leve med de andres vedtagelser.

Trods alt tror jeg, at den skeptiske og negative holdning efterhånden vil aftage i befolkningen. Det vil bl.a. få den virkning, at man ønsker information af positiv karakter, og derfor tror jeg heller ikke, at pressen i fremtiden kan sælge disse små, negative historier, som af og til dukker op fra småtingsafdelingen.

Jeg har ellers tænkt mig at sige, at min opfattelse er, at SF var i opbrud, fordi partiet godt kan se, at den evige fremhævelse af Norden som alternativ ikke længere virker troværdig, når de nordiske lande står på spring enten for at blive medlemmer eller få en stærkere tilknytning til EF som sådan.

Så har vi det andet. Det sidste, de har hættet sig på, er angsten for Delors-planen, men hvilket alternativ har SF i det hele taget til det europæiske samarbejde?

Vi har også et andet problem, som jeg tror vil udfolde sig i det kommende år, det er vores miljøproblemer. Her tror jeg, at alle nu har indset, at disse problemer ikke kun kan løses på nationalt plan. Det er heller ikke tilstrækkeligt at sige, at de skal løses på bredt europæisk plan. Jeg tror, man bliver nødt til at erkende, at EF netop som dynamo har et ansvar for at trække hele Europa med sig. Det har for øvrigt også Socialdemokratiet omsider indset. Var det ikke sidste weekend, man pludselig opdagede i en debat eller i et indlæg i aviserne, at nu havde man opgivet vetoretten inden for miljøspørgsmål? Det vil sige, at Socialdemokraterne nu går ind for en traktatændring, artikel 130 S, således at det kan afgøres ved flerstemmighed.

Jeg lurer lidt på, om spørgsmålet også angår det næste, angsten for den europæiske politiske union, om man også, når vi kommer lidt længere hen med Delors-pakken, svinger over og accepterer Delors-pakken som sådan. En ved jo aldrig, hvad fremtiden kan bringe.

Jeg tror, hvis udviklingen fortsætter som nu, at de fondsmidler, der nu flyder sydpå, vil medvirke til, at vi får en vældig dynamik også i den nordlige del af Europa. Den efterspørgsel efter varer og tjenesteydelser, der derved kommer, vil givet sætte noget i gang også heroppe. Jeg tror, at etablering og udvikling af det indre marked vil stille øgede krav til institutionerne for at få de nye regler tilpasset og accepteret af borgerne. Det bliver nok en af de store opgaver i fremtiden. Der skal også helst tages hensyn til de forskellige landes historiske traditioner. Her kommer jeg måske ind på det politiske. Hvilke systemer vil blive de fremherskende i det kommende europæiske fællesskab? Bliver det det centralistiske Frankrig, der vil blive model, eller bliver det mere den decentrale, antibureaukratiske italienske model, eller bliver det noget helt tredje?